

ס. כ. 1

כל שעה פרק שני פסחים

13 א"מ"פ מלכות
פ"ל כ"י מושע י"ד
ס' קמב סוף א'
נב ב ג מ"ה פ"ה ס' כה
פסלי הקדשין
סלס י'

פסחים דא'סורא. דמחסי. בהגהה לרבנן היכי משכחת לה:
בשרשיפא. כסא ליכא עליו או להדוס רגליו דהנחלן כשנן בעין ועל
ידי ממש אלב הגהה היסך חין הגההו אלב לאחר ביטורו או בשעת
ביטורו: **בשרשיפא**. הלכך לא חמירא משכחא ועבדא חסורו:
תורה אור וסלא מעל ספסוק. וחייב קרבן

מעילה וכל דבר שאין בו קדושה הנוקד
בטן בהמה שאינה של קרבן וכלי
שאינו כלי שרת כיון שמעל בו יא
לחולין דתנן (מעילה דף יט:) חין מועל
אחר מועל במקדשין אלב בהמה
וכלי שרת בלבד אלב כל מידי אחריתא
ממעילה ראשונה נפקא לחולין דק"ל
חין מעילה ב"מ אלב שינוי ששכחנה
מקדושתו וחמירא פת אסורה הא
קודם שנחתו הפת היה הסיסך
חולין: **בשרשיפא**. שהתפסין

לדמי שלמים למוכר וליוקח בדמיהן
שלמים וקדשים קלים חין להם
מעילה דלאו קדשי ה' קרינן ביה
שכולן לבצלים וחין לגבוס בהן אלב
לאחר זריקה דמים חת החומרים
ואיסורא מיהא רכיביה עלייה
וממעילה הוא דלחמשיטו במשכח
מעילה: **ואליכא דרכי יסודס**.

פסע ליה רב חסדא בקדושין כ"ב
(דף נה.) דלחמך הקדש במזיד חין
מתחלל אם נהנה ממנו במזיד לא
יא לחולין הלכך בשלמים שוגג
דידהו כמזיד דהקדש דלאו בני
מעילה נינהו והכי נמי הוה מלי

למזיר הלא כשהסיוק מוזר עסקין
מיהו הסיוק שמעט שוגג ומזיד וכוין
דמי לחוקמה בין בשוגג בין במזיד
אוקמה: **כל פגשפין**. בשליה
פרק בתרא דתמורה מפרש אלו

גשרפין ואלו נקשרין: **ואפר קדש**
לעולם אסור. להכי נקט גבי הקדש
לעולם וגבי איסור לא נקט לעולם
משום דאסורא יש לה היתר חס
שורפה ע"ג ובעלה אלב הקדש חין

בו ביטול והכי מפורש בשליה
תמורה: רמי בר חמא ורב שמעיה
אחבר הקדש לעולם אסור מהדרי:
באוסר אפר שטעון נניוס. קלחמך
לעולם אסור וכו' אפר של תרומה

הדשן שלא היתה מעילה בהסיוק:
כל דין שפס דן. שמתחלתו
אחרי דט כדי להחמיר עליו שהרי
חמור הוא ואתה מביא לו חומר

אחר דקדאמרת חמך שהוא בכל
יראה חין דין שטעון שריפה וסופו
נמלא שחומר שאתה מוסיף עליו
גורם לו להקל: **אינו דין**. שהרי
הדין מלמד שיהא חמור והרי הוא

מקילו: **שפס לא מלא עיני יכ**
ויבטל. במתניהו וחק על גב דאמרי
בפרק קמא (דף יט:) לרבי יהודה אלב בשעת ביטורו שבתתו בכל
דבר גבי פלוגתיהו מיהא קולא הוא בני שהוא רואה לנאח

בשיירה או בתוך שלשים דלמרינן *זקוק לבצר ובשחין עיני
לשורפו יחא יוסב ויבטל ולא יבערט: **ודנו דין אחר**. שאינו קל
וחומר אלב גזירה שיה וכו' לקולא וכו' לחומרא בבתרא חולין
גזירות הכתוב הוא וחין להכי עליו תתלתו להחמיר וסופו להקל:

חמך
מעילו: **דמי למילך** במה מליטו:
הדין מלמד שיהא חמור והרי הוא
מקילו: **שפס לא מלא עיני יכ**
ויבטל. במתניהו וחק על גב דאמרי

מכלל הרבנן דפליגי עליה שר אפי' בשאבוקה
בנגדו אלא עיני דאסורא לרבנן היכי משכחת
להו א"ר אמי בר חמא בשרשיפא בעא מיניה
רמי בר חמא מרב חסדא תנור שחסיקו בעצי
הקדש ואפה בו הפת לרבנן דשרו בקמייתא
מאי א"ל הפת אסורה ומה בין זו לזעירלה
אמר רבא הכי השתא עירלה במילה במאותים
הקדש אפילו באלף לא במיל אלא אמר רבא
אי קשיא ליה הא קשיא והלא מעל המסיק
וכל היכא *דמעל המסיק נפקי לחולין
אמר רב פפא הכא בעצי שלמים עסקין
ואליכא דר' יהודה דאמר הקדש בשוגג מתחלל
במזיד אינו מתחלל במזיד מאי טעמא לא
בין דלאו בר מעילה הוא לא נפקי לחולין
שמיים נמי בין דלאו בר מעילה נינהו לא
נפקא לחולין וכל היכא דמעל המסיק נפקי
לחולין והא *תניא כל הנשרפין אפרן מותר
*חיון מעצי איסורא יאפר הקדש לעולם אסור
אמר רמי בר חמא כגון שנפלה דליקה מאיליה
בעצי הקדש דליכא אינש דנמיעול רב שמעי'
אמר יבאותן שטעוןין גזירה *דתניא וישמיויה

בנחת וישמו כולו וישמו שלא יפור: ר' יהודה
אומר אין ביעור וכו': תניא א"ר יהודה אין
ביעור חמץ אלא שריפה והדין נותן ומה נותר
שיאנו בבר ראהו וכל ימצא טעון שריפה חמץ
שישנו בכל ראהו וכל ימצא לא כל שכן
שטעון שריפה אמרו לו *כל דין שאתה דן
תחלתו להחמיר וסופו להקל אינו דין לא מצא
עצים לשורפו יהא יושב ובטל והתורה אמרה
*חשבותי שאור מבתיכם בכל דבר שאתה
יכול להשבותו חור ר' יהודה ודנו דין אחר

נותר אסור באכילה וחמץ אסור באכילה מה
נותר בשריפה אף חמץ בשריפה אמרו לו
נבילה תוביח שאסורה באכילה ואינה טעונה
שריפה אמר להן הפרש נותר אסור באכילה
ובהנאה וחמץ אסור באכילה ובהנאה מה
נותר טעון שריפה אף חמץ טעון שריפה אמרו
לו שור הנסקל יוביח שאסור באכילה
ובהנאה ואינו טעון שריפה אמר להן הפרש
נותר אסור באכילה ובהנאה וענינו ברת
וחמץ אסור באכילה ובהנאה וענינו ברת
מה נותר בשריפה אף חמץ בשריפה
אמרו לו חלבו של שור הנסקל יוביח שאסור
באכילה ובהנאה וענינו ברת ואין טעון שריפה

הוא
דן אחר דיליך במה מליטו אף על גב דלמרו לו חטאת העוף
ואחש תלוי יוביחו ושתיו מ"מ לדין סבירא לן כרבנן דלמרי
חטאת ואחש בשריפה וליכא חוכות: **מה** נותר בשריפה אף
חמץ בשריפה. וא"ת למאן דדריש לעיל (ד' כד.) הנוטר בשריפה
ואין דבר אחר בשריפה היכי יליך רבי יהודה חמץ בשריפה
מותר ותיקן רשב"ל דליה לן למשומי מותר אלב שאר חסורין אלב
חמץ דדמי לנותר בקרבס ובכל חסוריו לא ממעטין וא"ת לעיל היכי

יליך שאר חסורין באס אינו ענין טוק קרא בתנן בפסח דוקא דדמי ליה טפי וי"ל דלחמך בפסח לא לריך [קרא] דמי למילך במה מליטו:
הרבו של שור הנסקל יוביח. הקשה ריב"ל הוא גופה גילף מותר שיהא בשריפה דדמי ליה ותיקן דלא דמי ליה בכל חסוריו:
מזר

הלא הקדש דבר שיש לו מחסורין הוא
ע"י חילול ומעטס זה חין דית להיוס
בטל אפילו באיסור קל אפילו מדרבנן:
כדלמרינן בריש ב"מ (דף ד.):
בעצי שלמים. ה"מ לחוקמי
בעלי הקדש ובמזיד
ואליכא דרבי יהודה אלב דלאו
אורחא דמלתא לעבור במזיד:

ורבינוהו כל הנשרפין וכו'.
ה"מ לחוקמי בעלי
שלמים: **חיון מעצי איסורא**.
חיומה לרשב"ל יסיוהי כעבודת
גלולים שנשתברה מאליה דשריא
כדלמרינן בפרק כל הללמים (פ"ו
מ"א) וחין לומר דהא מירי בשאירה
של ישראל חין לה ביטול עולמות
דכא בסוף תמורה (ד' לד.) מפרש
דלחכי לא עריב ותינ אפר הקדש
ואסירה לעולם חסורין משום דאסירה
יש לה היתר אם שורפה ע"ג דבעלה:

אין ביטור חמץ אלב שריפה.
נראה דהלכה כרבי יהודה
דכסס לן תנא כותיה בפרק בתרא
דתמורה (ד' לז:) וא"ת א"כ בהא
דלמך ד"ר יהודה סוכה אינה נוהגת
אלב בחרבץ מינין שכלול יחא נמי
הלכה כמותו דהסס נמי לא פליגי
רבנן אלב מעטס דכל דין שתתלתו
להחמיר וסופו להקל [נ] חין דין
ובפ"ק סוכה (ד' יא.) סהס לן תנא
וכאן דקתי הדלה עליה את הגפן
ואת הדלעת אס קלנן כשריה וי"ל
דכא קיימא לן כרבי יהודה משום

דן אחר דיליך במה מליטו אף על גב דלמרו לו חטאת העוף
ואחש תלוי יוביחו ושתיו מ"מ לדין סבירא לן כרבנן דלמרי
חטאת ואחש בשריפה וליכא חוכות: **מה** נותר בשריפה אף
חמץ בשריפה. וא"ת למאן דדריש לעיל (ד' כד.) הנוטר בשריפה
ואין דבר אחר בשריפה היכי יליך רבי יהודה חמץ בשריפה
מותר ותיקן רשב"ל דליה לן למשומי מותר אלב שאר חסורין אלב
חמץ דדמי לנותר בקרבס ובכל חסוריו לא ממעטין וא"ת לעיל היכי

יליך שאר חסורין באס אינו ענין טוק קרא בתנן בפסח דוקא דדמי ליה טפי וי"ל דלחמך בפסח לא לריך [קרא] דמי למילך במה מליטו:
הרבו של שור הנסקל יוביח. הקשה ריב"ל הוא גופה גילף מותר שיהא בשריפה דדמי ליה ותיקן דלא דמי ליה בכל חסוריו:
מזר

הלא הקדש דבר שיש לו מחסורין הוא
ע"י חילול ומעטס זה חין דית להיוס
בטל אפילו באיסור קל אפילו מדרבנן:
כדלמרינן בריש ב"מ (דף ד.):
בעצי שלמים. ה"מ לחוקמי
בעלי הקדש ובמזיד
ואליכא דרבי יהודה אלב דלאו
אורחא דמלתא לעבור במזיד:

ורבינוהו כל הנשרפין וכו'.
ה"מ לחוקמי בעלי
שלמים: **חיון מעצי איסורא**.
חיומה לרשב"ל יסיוהי כעבודת
גלולים שנשתברה מאליה דשריא
כדלמרינן בפרק כל הללמים (פ"ו
מ"א) וחין לומר דהא מירי בשאירה
של ישראל חין לה ביטול עולמות
דכא בסוף תמורה (ד' לד.) מפרש
דלחכי לא עריב ותינ אפר הקדש
ואסירה לעולם חסורין משום דאסירה
יש לה היתר אם שורפה ע"ג דבעלה:

אין ביטור חמץ אלב שריפה.
נראה דהלכה כרבי יהודה
דכסס לן תנא כותיה בפרק בתרא
דתמורה (ד' לז:) וא"ת א"כ בהא
דלמך ד"ר יהודה סוכה אינה נוהגת
אלב בחרבץ מינין שכלול יחא נמי
הלכה כמותו דהסס נמי לא פליגי
רבנן אלב מעטס דכל דין שתתלתו
להחמיר וסופו להקל [נ] חין דין
ובפ"ק סוכה (ד' יא.) סהס לן תנא
וכאן דקתי הדלה עליה את הגפן
ואת הדלעת אס קלנן כשריה וי"ל
דכא קיימא לן כרבי יהודה משום

דן אחר דיליך במה מליטו אף על גב דלמרו לו חטאת העוף
ואחש תלוי יוביחו ושתיו מ"מ לדין סבירא לן כרבנן דלמרי
חטאת ואחש בשריפה וליכא חוכות: **מה** נותר בשריפה אף
חמץ בשריפה. וא"ת למאן דדריש לעיל (ד' כד.) הנוטר בשריפה
ואין דבר אחר בשריפה היכי יליך רבי יהודה חמץ בשריפה
מותר ותיקן רשב"ל דליה לן למשומי מותר אלב שאר חסורין אלב
חמץ דדמי לנותר בקרבס ובכל חסוריו לא ממעטין וא"ת לעיל היכי

יליך שאר חסורין באס אינו ענין טוק קרא בתנן בפסח דוקא דדמי ליה טפי וי"ל דלחמך בפסח לא לריך [קרא] דמי למילך במה מליטו:
הרבו של שור הנסקל יוביח. הקשה ריב"ל הוא גופה גילף מותר שיהא בשריפה דדמי ליה ותיקן דלא דמי ליה בכל חסוריו:
מזר

13 א"מ"פ מלכות
פ"ל כ"י מושע י"ד
ס' קמב סוף א'
נב ב ג מ"ה פ"ה ס' כה
פסלי הקדשין
סלס י'

רבינו הגנאל

סככת לה ושוני
בשאבוקה כנגדו וסכה
האבוקה נאפת ורבנן
דשרי אפי' בשאבוקה
כנגדו עצי איסור היכי
סככת לה ושוני
בשרשיפא מ' כסא
לשכת בו כגון אסרה
תורה: **בעי טיית רמי**
בר חמא מרב חסדא
תנור שחסיקו בעצי
הקדש ואפה בו פת
ל' הסתיר [סתור] וא"ל
פת אסורה וסכה בין
עצי הקדש לעצי עירלה
אמר רבא שמוס דעירלה
בשלה במאותים וקדשי
אפי' באלף לא בסיל
קשיא ליה לרבא והא
ק"ל כי המסיק בעצי
הקדש מעל חיון
דמעל נפקי לוח
העצי לחולין [ואמאי]
הפת אסורה ושוני רב
פפא בעצי הקדש
שאסור כמאי עסקין
בגן שחסיקו בתורת
שלמים וכו' ויורה
[התנן] בקדושין פ"ב
הקדש בשוגג מתחלל
במזיד אינו מתחלל במזיד
מאי טעמא אינו מתחלל
במזיד דלאו בר מעילה
הוא הכא נמי בעצי
הקדש הסיוק שיש
ביתר שלמים בין
דשלמים לאו בני מעילה
נינהו לא נפקי לחולין
וקשי' וכל היכי דמעל
המסיק נפקי לחולין
והתניא כל הנשרפין
אפרן מותר חוץ מעצי
איסורא ואמר הקדש
דלעולם אסור ואי אסרה
מעל המסיק ונפקי
לחולין אסאי אסור
ושניה כגון שנפלה
דליקה מאיליה לייכא
אינש דלמיעול פליק
תאני אפר הקדש לעולם
אסור. רב שמעיה אפר
האי דקתי אפר הקדש
לעולם אסור כגון תרומה
הדין שטעון נניוח
ושמיעה זו תרומה
הדין שטעון טעון נניוח
בסוף תמורה כותניא
ושמו אצל המזבח ושמו
בנחת ושמו כלו (בנחת)
ושמו שלא יפור: ר' י'
יורה אסור אין ביטור
חמץ אלא שריפה.
תניא אסור ר' יהודה
אין ביעור חמץ אלא
שריפה והדין נותן ומה
נותר שאינו בכל ראהו

הלא הקדש דבר שיש לו מחסורין הוא
ע"י חילול ומעטס זה חין דית להיוס
בטל אפילו באיסור קל אפילו מדרבנן:
כדלמרינן בריש ב"מ (דף ד.):
בעצי שלמים. ה"מ לחוקמי
בעלי הקדש ובמזיד
ואליכא דרבי יהודה אלב דלאו
אורחא דמלתא לעבור במזיד:

ורבינוהו כל הנשרפין וכו'.
ה"מ לחוקמי בעלי
שלמים: **חיון מעצי איסורא**.
חיומה לרשב"ל יסיוהי כעבודת
גלולים שנשתברה מאליה דשריא
כדלמרינן בפרק כל הללמים (פ"ו
מ"א) וחין לומר דהא מירי בשאירה
של ישראל חין לה ביטול עולמות
דכא בסוף תמורה (ד' לד.) מפרש
דלחכי לא עריב ותינ אפר הקדש
ואסירה לעולם חסורין משום דאסירה
יש לה היתר אם שורפה ע"ג דבעלה:

אין ביטור חמץ אלב שריפה.
נראה דהלכה כרבי יהודה
דכסס לן תנא כותיה בפרק בתרא
דתמורה (ד' לז:) וא"ת א"כ בהא
דלמך ד"ר יהודה סוכה אינה נוהגת
אלב בחרבץ מינין שכלול יחא נמי
הלכה כמותו דהסס נמי לא פליגי
רבנן אלב מעטס דכל דין שתתלתו
להחמיר וסופו להקל [נ] חין דין
ובפ"ק סוכה (ד' יא.) סהס לן תנא
וכאן דקתי הדלה עליה את הגפן
ואת הדלעת אס קלנן כשריה וי"ל
דכא קיימא לן כרבי יהודה משום

דן אחר דיליך במה מליטו אף על גב דלמרו לו חטאת העוף
ואחש תלוי יוביחו ושתיו מ"מ לדין סבירא לן כרבנן דלמרי
חטאת ואחש בשריפה וליכא חוכות: **מה** נותר בשריפה אף
חמץ בשריפה. וא"ת למאן דדריש לעיל (ד' כד.) הנוטר בשריפה
ואין דבר אחר בשריפה היכי יליך רבי יהודה חמץ בשריפה
מותר ותיקן רשב"ל דליה לן למשומי מותר אלב שאר חסורין אלב
חמץ דדמי לנותר בקרבס ובכל חסוריו לא ממעטין וא"ת לעיל היכי

יליך שאר חסורין באס אינו ענין טוק קרא בתנן בפסח דוקא דדמי ליה טפי וי"ל דלחמך בפסח לא לריך [קרא] דמי למילך במה מליטו:
הרבו של שור הנסקל יוביח. הקשה ריב"ל הוא גופה גילף מותר שיהא בשריפה דדמי ליה ותיקן דלא דמי ליה בכל חסוריו:
מזר

הלא הקדש דבר שיש לו מחסורין הוא
ע"י חילול ומעטס זה חין דית להיוס
בטל אפילו באיסור קל אפילו מדרבנן:
כדלמרינן בריש ב"מ (דף ד.):
בעצי שלמים. ה"מ לחוקמי
בעלי הקדש ובמזיד
ואליכא דרבי יהודה אלב דלאו
אורחא דמלתא לעבור במזיד:

ורבינוהו כל הנשרפין וכו'.
ה"מ לחוקמי בעלי
שלמים: **חיון מעצי איסורא**.
חיומה לרשב"ל יסיוהי כעבודת
גלולים שנשתברה מאליה דשריא
כדלמרינן בפרק כל הללמים (פ"ו
מ"א) וחין לומר דהא מירי בשאירה
של ישראל חין לה ביטול עולמות
דכא בסוף תמורה (ד' לד.) מפרש
דלחכי לא עריב ותינ אפר הקדש
ואסירה לעולם חסורין משום דאסירה
יש לה היתר אם שורפה ע"ג דבעלה:

אין ביטור חמץ אלב שריפה.
נראה דהלכה כרבי יהודה
דכסס לן תנא כותיה בפרק בתרא
דתמורה (ד' לז:) וא"ת א"כ בהא
דלמך ד"ר יהודה סוכה אינה נוהגת
אלב בחרבץ מינין שכלול יחא נמי
הלכה כמותו דהסס נמי לא פליגי
רבנן אלב מעטס דכל דין שתתלתו
להחמיר וסופו להקל [נ] חין דין
ובפ"ק סוכה (ד' יא.) סהס לן תנא
וכאן דקתי הדלה עליה את הגפן
ואת הדלעת אס קלנן כשריה וי"ל
דכא קיימא לן כרבי יהודה משום

דן אחר דיליך במה מליטו אף על גב דלמרו לו חטאת העוף
ואחש תלוי יוביחו ושתיו מ"מ לדין סבירא לן כרבנן דלמרי
חטאת ואחש בשריפה וליכא חוכות: **מה** נותר בשריפה אף
חמץ בשריפה. וא"ת למאן דדריש לעיל (ד' כד.) הנוטר בשריפה
ואין דבר אחר בשריפה היכי יליך רבי יהודה חמץ בשריפה
מותר ותיקן רשב"ל דליה לן למשומי מותר אלב שאר חסורין אלב
חמץ דדמי לנותר בקרבס ובכל חסוריו לא ממעטין וא"ת לעיל היכי